సీరియల్
అడుగు ముందుకు వేస్తే ఛస్తావ్!

(రెండవ భాగము)

"మీ అక్కకు నిద్రమాత్ర వేశాను. మనమధ్య ఏం జరిగినా మీ అక్కకు తెలియదు కాబట్టి ఆ భయంలేదు.'

"అక్కకు తెలిసినా తెలియకపోయినా నేను దానికి ద్రోహం చేయలేను. ఇంకెప్పుడూ ఇలా రాకు" అంది ఈశ్వరి.

"నా ఇంట్లో వుంటూ నా తిండి తింటూ నా మాట కాదనడానికి వీల్లేదు. నేను చెప్పినట్లు వినాల్సిందే..." అన్నాడు బావ.

"నువ్వంటే నాకిష్టం లేదు. పిచ్చిపిచ్చి వేషాలు వేశావంటే అరుస్తాను."

“అరిచావంటే నిన్ను వీధిలోకి గెంటేస్తాను. అప్పుడు నీ గతి కుక్కలపాలు” అన్నాడు బావ క్రూరంగా ఆమె వంక చూస్తూ.

తనకు వేరే ఆధారం లేదని ఈశ్వరికి తెలుసు. ఆమెలో కోరికలు చచ్చిపోలేదు. వీలుపడితే మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకునేటందుకామెకు అభ్యంతరంలేదు. కానీ ఈ విధంగా ఇంకో స్త్రీతో సంసారం పంచుకోవడం ఈశ్వరికి సుతరామూ ఇష్టంలేదు. అందులోనూ అతడు స్వయానా అక్క మొగుడు. అతనితో సంబంధాన్ని తలచుకుంటేనే ఆమెకు కంపరంగా వుంది. అందుకే “ఆ పని చేస్తేనే మంచిది. ఎలాగో అలా నా మానాన బ్రతుకుతాను” అందామె.

“అందంగా వున్నావుకదా — ఇంట్లోంచి బయటకు పోతే కంపెనీ పెట్టుకు బ్రతుకుదామనుకుంటున్నట్లున్నావు. సరే—ఆ మనసూ తీరుతుందిలే — ఉత్తినేవద్దు డబ్బు ఇస్తాను. నా కోరిక తీర్చు” అన్నాడామె బావ.

ఈశ్వరి అంగీకరించలేదు.

“నిన్నింట్లోంచి గెంటేయడం ఖాయం. అయితేఓసారి అనుభవించేక...” అంటూ ఆమెమీదకు వచ్చాడు బావ.

ఈశ్వరి ప్రతిఘటించింది.

పశుబలాన్ని అబల ప్రతిఘటిస్తూంటే బీరువా చాటు నుంచి చూస్తున్న గురువులు ముందుకు వచ్చి - “ఒరేయ్- ఒక్కక్షణం ఆగు!” అన్నాడు.

ఈశ్వరి బావ ఉలిక్కిపడి గురువుల్ని చూసి “ఏడెవడు? ఓహ్ - అర్థమయింది. నీ రంకు మొగుడా?” అన్నాడు చటుక్కున.

గురువులు ఈశ్వరి బావను సమీపించి నెత్తిమీద బలంగా మోదాడు. మొదలు నరికిన మానులా కూలిపోయాడు ఈశ్వరి బావ.

ఈశ్వరి ఆశ్చర్యంగా గురువులువంక చూస్తూండి పోయింది. కొద్ది క్షణాల అనంతరం ఆమె నా స్వరంలోకి వచ్చి క్రిందపడ్డ బావ పరిస్థితి ఎలాగుందో నని చూడ సాగింది.

"వాడికేమీ కాలేదు. స్పృహరావడానికి ఓ గంట పడుతుంది. అంతే!"

ఈశ్వరి గురువులువంక చూసి "ఎవరున్నవ్వు?" అంది. ఆ ప్రశ్న అడగాలని అప్పటికి తోచిందామెకు.

"నేనెవరినైతేనేం — ఈ ఇల్లు దోచుకుందామని వచ్చాను. వీడివల్ల ఆ పనికి అంతరాయం కలిగింది. డబ్బెక్కడుందో చెబితే ఆ పని పూర్తిచేసుకుని వెళ్ళి పోతాను" అన్నాడు గురువులు.

ఈశ్వరి గురువులువంక అదోలా చూసి— "ఇతడు నా బావ. నన్ను దోచుకోబోతూంటే ఆపి రక్షించావు. నీ మేలు మరవలేను. ఈ ఇల్లు దోచి నా కాశ్రయమిచ్చిన నా అక్కకు అన్యాయం చేయకు. దయుంచి వెళ్ళిపో" అంది.

"వాళ్ళనీ వీళ్ళనీ రక్షించడంకోసం ఎవరింటికీ వెళ్ళను నేను. దోచుకుందుకు వచ్చాను. దోచుకుని పోతాను. నీ మాటలు వినను నేను" అన్నాడు గురువులు.

ఈశ్వరి ఓ క్షణం ఆలోచించి — "నాలో ఏదైనా విలువ కనిపిస్తోందా నీకు" అని అడిగింది. ఆమె ప్రశ్నకు ఆశ్చర్యపడి—"నీ అభిప్రాయం అర్థంకాలేదు నాకు..." అన్నాడు గురువులు.

"నేను నీతో వచ్చేస్తాను. ఈ ఇల్లు వదిలిపెట్టు..." అంది ఈశ్వరి.

"ఏం చేసుకోను నిన్ను..." అన్నాడు గురువులు.

"అది నీ ఇష్టం. నా అందంతో నువ్వు వ్యాపారం చేసినా అభ్యంతరం లేదు" అంది ఈశ్వరి.

"అంత నీతిలేని దానివి నీ బావ అడిగితే ఎందు కొప్పుకోలేదు...?"

"నా బావ కాబట్టి! చిన్నప్పట్నించీ నన్ను ప్రేమగా పెంచి పెద్దచేసిన అక్కకు అన్యాయం చేయలేను కాబట్టి!"

"దేశంలో అందరు మగవాళ్ళూ నీ బావలాంటివాళ్ళు కారా! నీ అక్కకు అన్యాయం జరక్కుండా వుండడం కోసం ఇల్లు వదిలిపెట్టి నీ అక్కలాంటివాళ్ళు వందల మందికి అన్యాయం చేయాలనుకుంటున్నావా?" అనడిగాడు గురువులు.

"నా బావ అందరు మగవాళ్ళలాంటి వాడు కాదు. ఆడదానికోసం బజారుకెళ్ళే పాడు బుద్ధిలేదు. అందు బాటులో వుండేసరికి మరదల్ని కాబట్టి ఆలుసు తీసుకుంటున్నాడు. నేను ఇల్లు వదిలిపెడితే అతనీ పాడుబుద్ధి వదిలిపెడతాడు" అంది ఈశ్వరి.

"సరే-నాతో రా!" అన్నాడు గురువులు. ఆమె స్త్రీ వేషం తనకిబ్బంది కాబట్టి, పురుష దుస్తులు ధరించమని ఆమెను కోరాడు గురువులు. ఈశ్వరి వేషం మార్చుకుని అతన్ననుసరించింది. తన జీవితం ఏమైనా ఫరవాలేదుకానీ తన అక్క జీవితం బాగుంటే చాలునన్న తృప్తి ఆమెకి ధైర్యాన్ని ప్రసాదించింది.

గురువులు ఆమెను తీసుకుని అజంతా లాడ్జికి వెళ్ళాడు. తన గురించి చెప్పాడు. ఆమె అన్నీ వినికూడా చలించ లేదు.

"నీలో మానవత్వం వుంది. నువ్వు మంచివాడివి. నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను..." అందామె.

గురువులు తెల్లబోయి "ఒక ఆడది నన్ను ప్రేమించడమా?" అన్నాడు.

ఈశ్వరి నవ్వి-"ప్రతి మనిషిలోనూ, మానవత్వం, దానవత్వం వుంటాయి. అవి ఏ పాళ్ళలో వుంటాయన్నది చెప్పడం కష్టం. నా సాహచర్యంలో నీలోవి దానవుణ్ని చంపేయగలనన్న నమ్మకం నాకుంది. నీలోని మానవుణ్ని నేను ప్రేమిస్తున్నాను" అంది.

"అవసరం నీవు నామీద ప్రేమను పుట్టిస్తోంది" అన్నాడు గురువులు.

"పోనీ అలాగే అనుకో!" అని నవ్వేసింది ఈశ్వరి.

ఈశ్వరి తనవద్దకు వచ్చాక గురువులు ఆలోచనల్లో వాటంతటవే మార్పులు రాసాగాయి. నీడ పట్టున కూర్చుని సుఖజీవనం గడపాలన్న కోర్కెకు ఈశ్వరి పునాదులు వేసింది. అప్పుడే వాడు విశ్వేశ్వర్రావుగారిల్లు దోచాలనుకున్నాడు. అదే ఆఖరి దొంగతనంగా భావించి రంగారావు సాయం చేపట్టాడు.

ఇప్పుడు రైల్వేస్టేషన్లో టికెట్ కొన్నాక వాడు ఈశ్వరి వద్దకువచ్చి, "ఈశ్వరీ! నీకోసం ఓ టికెట్ తీసుకున్నాను సుబ్బారావు పేరుమీద. నువ్వు బొంబాయి ప్రయాణంకావాలి. ఎవ్వరికీ అనుమానం కలగని విధంగా డబ్బు సర్ది ఇస్తాను. అదే ట్రయిన్లో నేనూ వస్తాను— ఆన్ రిజర్వుడు కంపార్ట్మెంట్లో. నిన్ను వెయ్యికళ్ళతో కనిపెట్టి చూసుకుంటూంటాను. బొంబాయిలో మన కొత్త జీవితం ప్రారంభమవుతుంది" అన్నాడు.

"నీ పథకం ఫలించిందా?" అనడిగింది ఈశ్వరి.

"ఫలించింది. కానీ విశ్వేశ్వర్రావుకు పటిష్టమయిన ఏర్పాట్లున్నాయి. ఓ హత్య చేయక తప్పలేదు" అన్నాడు గురువులు.

"ఎవరిని-రంగారావునా?" అంది ఈశ్వరి కంగారుగా.

"కాదు" అంటూ జరిగినదంతా వివరించాడు గురువులు.

ఈశ్వరి ఆశ్చర్యంగా అంతా విని "ఎన్ని ఘోరాలు చేసినా నువ్వు నాకు నిజం చెబుతావు. అదొక్కటే నాకు తృప్తి. ఈ ఘోరాలన్నీ మానేస్తే నాకింకా తృప్తి అనుకో" అంది.

"మనమూ అందరిలా జీవితం గడిపే రోజులు వచ్చేస్తున్నాయి." అంటూ గురువులు ఆమెను సమీపించి కౌగిలించుకో బోయాడు.

ఈశ్వరి అతన్ని వారించి, "నాకేమని మాటిచ్చావు" అనడిగింది.

"ఒక సంవత్సరంపాటు స్వచ్ఛమైన జీవితం గడిపే వరకూ నీజోలికి రానన్నాను కదూ?" అన్నాడు గురువులు నిరుత్సాహంగా. "ఒకళ్ళ దగ్గర మాట తీసుకోవడమే గాని ఇంకొకళ్ళకి మాట ఇవ్వడం ఈ గురువులుకు అలవాటు లేదు. కానీ నన్ను నువ్వు బాగా లొంగదీశావు. అన్నమాట నిలబెట్టుకోకపోతే ఈ బ్రతుకెందుకులే!"

ఈశ్వరి నవ్వి, "రేపట్నుంచి లెక్క పెట్టుకో. సరిగ్గా ఒక్క సంవత్సరం. సరేనా?" అంది.

"ఊఁ" అన్నాడు గురువులు. అతనలాగంటూంటే ఈశ్వరికే ఆశ్చర్యంగా వుంది.

శకుంతల కుమారుడు భరతుడు సింహాలను లొంగదీసి వాటితో ఆడుకున్నాడని తను చదువుకుంది. అందుకు అవసరమయిన శారీరకబలం ఆ కుర్రవాడికి వుంది. కానీ యే బలంతో తను గురువులును లొంగదీసుకుందో ఈశ్వరికి అర్థంకాదు. గురువులును లొంగదీసుకో గలిగినందుకు మాత్రం ఆమెకు చాలా సంతోషంగా వుంది. చెప్పాలంటే రవంత గర్వంగాకూడా వుంది.

గురువులు తమ బొంబాయి జీవితం గురించి ఈశ్వరికి

వివరించి చెబుతున్నాడు. వాడింక ఒక చిన్న నేరంకూడా చేయడట. ఎవరికీ అనుమానంరాకుండా ఉండడంకోసం ఓ చిన్న వ్యాపారం ప్రారంభిస్తాడట. రోజా వాడూ, ఈశ్వరీ నగర విహారం చేస్తారుట. సినిమాల్లో హీరో, హీరోయిన్‌లలా డ్యూయెట్లుట. ఓ ఏడాది తిరక్కుండా వాళ్ళకో పాప!

"అన్నట్లు ఒక ఏడాది కాదు. రెండేళ్ళు తిరగాలి" అన్నాడు గురువులు తన కలను సవరించుకుంటూ. ఈశ్వరి కిసుక్కున నవ్వి, "కలలు కనడం ఆపి నాదో చిన్న కోరిక మన్నిస్తావా?" అంది.

"ఏమిటది?"

"ఈరోజు నువ్వు హత్యచేశావు. అది నాకంత సంతోషంగా లేదు. ప్రతాప్‌ని నువ్వు చంపడానికి కారణం నీగురించి అతడికి తెలిసిపోయిందనేగా. అలాగే నీగురించి తెలిసిన మనిషి నేనుకాక ఇంకొకడున్నాడు"...అంది ఈశ్వరి.

"అవును. రంగారావు."

"రంగారావు ఫ్రాడు. వాడికి జీవితంమీద చాలా ఆశ వుండివుంటుంది. నువ్వుచేసిన హత్య కళ్ళారాచూసేక వాడికి నువ్వంటే చాలా భయంకలిగి వుంటుంది. కాబట్టి వాడు నీకేమీ అపకారం తలపెట్టడు. ఒకవేళ కర్మకాలి వాడు నీగురుంచి పోలీసులకుగానీ, మరెవరికిగానీ సమాచారం అందిస్తే వాణ్ని క్షమించి వదిలిపెడతావా, చంపేస్తావా?" అంది ఈశ్వరి.

"చంపేస్తాను" అన్నాడు గురువులు.

"చంపవద్దు. క్షమించి వదిలిపెట్టేసేయ్..." అంది ఈశ్వరి.

"అది నా పద్ధతికి విరుద్ధం" అన్నాడు గురువులు.

"నీ పద్ధతికి విరుద్ధంగానే కదా యికమీదట నీవు జీవించబోతున్నావు?" అంది ఈశ్వరి.

ఏం చెప్పాలో గురువులుకు తోచలేదు. తనకు అప కారం తలపెట్టిన వాళ్ళను ప్రాణాలతో వదలడమన్నది ఊహించుకుంటూంటేనే అతనికి కంపరంగావుంది. ఆ విషయమే అతను ఈశ్వరికి చెప్పగా ఆమె నవ్వి, "ఇక మీదట ఒకచిన్న నేరంకూడా చేయనని నువ్వన్నావు. నీ మన స్తత్వానికి అది సరిపడుతుందంటావా?" అంది.

అది ఈశ్వరి తనకు విసిరిన సవాలుగా భావించాడు గురువులు. అయినప్పటికీ వాడు ఆమె ప్రశ్నకు సమా ధాన మివ్వకుండా, "అవన్నీ ఇప్పుడెందుకు? ప్రతాప్ని చంపినప్పుడే రంగారావును చంపకుండా ఎందుకు వదలి పెట్టాననుకుంటున్నావ్? వాడిమీద నమ్మకంతో నేగదా- వాడు నాకు అపకారం తలపెట్టడు" అన్నాడు.

"కావాలని తలపెట్టడు. కానీ పరిస్థితులు ప్రోత్స హించి తలపెడితే?"

"క్షమించి వదిలిపెడతానులే" అన్నాడు గురువులు.

సాయంత్రం అయిదు గంటలకు గదిలోంచి బయలు దేరాడు గురువులు. బయల్దేరేముందు ఈశ్వరితో "సరిగ్గా ఆరున్నరకు వచ్చేస్తాను. ఆ క్షణంనుంచే మన బంగారు కలలు ప్రారంభమవుతాయి" అన్నాడు.

"ఆరున్నరకు రాలేకపోతే..."

"ఏడు దాటదు."

"దాటితే?"

"ఈశ్వరీ!" అన్నాడు చిరాగ్గా—"గురువులు సంగతి నీకింకా బాగా తెలియదు. ప్రాణాలుపోతే నా శవమైనా నడిచి వచ్చేస్తుంది కానీ ఏడుదాటదు."

ఈశ్వరి చటుక్కున వాడి నోరుమూసి — "మనది

మామూలు జీవితమయితే బాధలేదు. నీకు తెలుసుగదా నాబాధ! అంతా స్వార్థం! నువ్వు రాకపోతే, రాలేక పోతే నేనేమయి పోతాను?''

''ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ నీకు కష్టం రానివ్వను'' అని బయల్దేరాడు గురువులు. వాడు వెడుతుంటే నిట్టూర్చింది ఈశ్వరి బాధగా, భయంగా.

గురువులు బయల్దేరి వెళ్ళి సరాసరి పోలీసుల ట్రాప్‌లో ఇరుక్కున్నాడు. వాడి చెవిలో ఈశ్వరి మాటలు గింగురు మంటున్నాయి. ''నువ్వు రాకపోతే, రాలేకపోతే నేను ఏమై పోతాను?''

గురువులు పైకి ఎత్తిన చేతులును కొద్దిగా కిందకి దింపి పోలీసులకు దణ్ణం పెట్టాడు. ''మీరు నన్నెలాగూ చుట్టు ముట్టారు. నేనిప్పుడు మీనుంచి తప్పించుకోగలనని అను కుంటున్నారా?''

రఘునాథ్ నవ్వి, ''అనుకోవడంలేదు'' అన్నాడు.

''అయితే ఈ బ్రీఫ్‌కేసులోని డబ్బు నా జేబులోకి మార్చుకుంటాను. మామీద మీకు నమ్మకముంటే అంగీక రించండి. మీరు చేతకాని వాళ్ళమనుకుంటే ఒప్పుకో కండి.''

ఈ సవాల్ అవమానకరంగా తోచింది రఘునాథ్‌కు. ఆ బ్రీఫ్‌కేసులో ప్రమాదకరమయినవేమీ లేవని తనకు తెలుసు. గురువులు ఏమాలోచిస్తున్నాడు? ఇక్కణ్ణించి ఎలా తప్పించుకు పోగలనను కుంటున్నాడు? ఏదయినా రహస్యాయుధం తీసినా యింతమంది పోలీసులనెలా తప్పించుకోగలడు? ప్రాణాలకు తెగించయినా గురువుల్ని పట్టుకోడానికి పోలీసు సిబ్బంది సిద్ధంగా వుంది.

''పిచ్చిపిచ్చి వేషాలు వెయ్యకుండా డబ్బుతీసి జేబు ల్లోకి మార్చుకో. అడక్కడున్నా ఒక లేనని నీకూ

తెలును, నాకూ తెలుసు'' అన్నాడు రఘునాథ్.

ఈలోగా రెండు కెమెరాలు క్లిక్‌మన్నాయి. పోలీసు సిబ్బందిలో ఇద్దరు గురువులు ఫోటోలు తీసుకున్నారు.

గురువులు నేలమీద చతికిలబడి బ్రీఫ్‌కేసులోని నోట్ల కట్టల్ని పాంటుజేబుల్లోకీ, చొక్కా జేబుల్లోకీ, బనీను క్రిందకు తరలించాడు. తర్వాత జేబులన్నిటికీ బటన్స్ పెట్టేసుకున్నాడు. చెమ్మగిల్లిన కళ్ళతో లేచి నిలబడి చేతులు పైకెత్తాడు.

పోలీసుల్లో కొందరు అతని దగ్గరున్న డబ్బుచూసి ఆశ్చర్యంతో నోరు తెరిచారు. అయితే అందరి తుపాకులూ పొజిషన్‌లోనే వున్నాయి.

"మీకు ఆవూ, పులీకథ తెలుసుగదా!'' అన్నాడు గురువులు.

"కబుర్లు కట్టిపెట్టు—'' అన్నాడు రఘునాథ్.

"నేను ఆ కథలోని ఆవు అంత నమ్మకమైన మనిషిని. నన్ను ఒక్క క్షణం వదిలిపెడితే సరాసరి పోలీస్ స్టేషనుకే వచ్చి మిమ్మల్ని కలుసుకుంటాను – యింకో రెండు గంటల్లో!'' అన్నాడు గురువులు.

"నోరుమూసుకుని, కదలకుండా నిలబడు. పిచ్చిపిచ్చి వేషాలు వేయడానికి ప్రయత్నించకు, నేనువస్తున్నాను'' అన్నాడు రఘునాథ్.

చుట్టూ వలయాకారంలో పోలీసులున్నారు. ఆ వలయంలోంచి రఘునాథ్ గురువులువైపు వస్తున్నాడు. ఎంతో మంది సాధించలేకపోయిన ఘనకార్యం తన చేతుల మీదుగా జరగబోతున్నదన్న ఆనందం, గర్వం అతను అడుగులు వేసే పద్ధతిలో కనబడుతున్నాయి.

గురువులు, రఘునాథ్ చేతులవంక చూశాడు. ఆ చేతిలో సంకెళ్ళు వున్నాయి అతని కోసం.

గురువులు వున్నట్లుండి గాలిలోకి ఎగిరాడు. ఎవ్వరూ ఊహించని సంఘటన అది. ఆ ఎగరడంలో వాడు సరిగ్గా తలయానికి అవతలవున్న రెండెడ్ల బండిమీద పడ్డాడు. ఏదో పక్షి ఒకచోటనుంచి ఇంకోచోటికి ఎగిరి వాలినంత సులభంగా వాడాపని చేశాడు. బండిమీద పడిన గురువులు మరో ఊపులో బండికవతలవున్న జీపులోపడ్డాడు. మరు నిముషంలోనే వాడు జీపును స్టార్ట్ చేశాడు.

ఇన్స్పెక్టర్ రఘునాథ్ నిశ్చేష్టుడై పోయాడు. ఇలా జరిగే అవకాశమున్నదని అతడికి స్ఫురించనయినా లేదు. గురువులు పరిసరాలను చూసుకుని ఏంచేయాలో ఆలోచించుకుని తనకు కావలసిన డబ్బు తీసుకుని పోలీసుజీపులో పారిపోయాడు. అందుకు అవసరమయిన అవకాశమూ, వ్యవధీ తనే స్వయంగా గురువులుకు కలుగజేశాడు. తన వల్ల జరిగిన ఈ పొరపాటును తన డిపార్టుమెంటయినా క్షమించవచ్చు కానీ తను క్షమించలేడు.

సిబ్బంది యావత్తూ పరుగులెట్టింది కానీ గురువుల్ని ఆపలేకపోయింది.

* * *

గురువులు జీపును రోడ్డుకు పక్కగా ఆపి అలా వస్తున్న ఓ రూట్ బస్ ఎక్కి ఊళ్ళోకి వెళ్ళాడు. అజంతా లాడ్జికి వెళ్ళి ఈశ్వరికి డబ్బు ఇచ్చి "అన్న ప్రకారం వచ్చేనా?" అన్నాడు.

"ప్రమాదమేమీ జరగలేదుకదా!" అంది ఈశ్వరి.

"అంతా ప్రమాదమే" అంటూ జరిగింది వివరించాడు గురువులు. ఈశ్వరి కంగారుగా అంతా విని—"అయితే ఇప్పుడేం చేయాలి?" అంది.

"పోలీసులు నా ఫోటోలు తీశారు. అవి ఇంకో గంటలో ఊరంతా పెంచిపెడతారనుకుంటాను. మనని పక్కల్ని

వేటాడినట్లు వేటాడుతారు. ఈ అజంతా లాడ్జిలో మనం చాలాకాలంగా వుంటున్నాం. నా కారణంగా నువ్వూ దొరికిపోతావు. ఇప్పుడున్న వేషంలో అయితే లాడ్జివాళ్లు గుర్తిస్తారు. ఆడవేషంలో అయితే నీ బావ గుర్తిస్తాడు. గడ్డం మీసాలు పెట్టుకుని కొత్త వేషం వేస్తే తప్ప దారి లేదు. ముందీ లాడ్జినుంచి బయటపడాలి" అన్నాడు గురువులు.

ఇద్దరూ తమ సామానుతో లాడ్జి ఖాళీచేసి బయట పడ్డారు. గురువులు ఓ రిక్షాలో తమ సామాను పెట్టించాడు. ఆ రిక్షాలోనే తమ వేషధారణ మార్పుచేశాడు. అద్దంలో తన ముఖం చూసుకుని గురువులుకా విద్యలో వున్న నేర్పు చూసి ఆశ్చర్యపడింది ఈశ్వరి.

"ఇలాంటి విద్య లెన్ని లేకపోతే ఇన్నాళ్ళూగా బ్రతక గలుగుతున్నాను?" అన్నాడు గురువులు గర్వంగా.

రిక్షా దిగే సమయానికి రిక్షావాడికి అనుమానం రాకుండా తమ ముఖాలు కనబడకుండా జాగ్రత్తపడ్డాడు గురువులు. ఇద్దరూ రైల్వేస్టేషన్ వద్ద దిగారు. అక్కడ ఈశ్వరికి సామాను అప్పగించి — "నువ్వు బొంబాయి వెళ్ళిపో" అన్నాడు గురువులు.

"మరి నువ్వు?" అంది ఈశ్వరి.

"నీతోనే వస్తాను గానీ..." అని ఆగిపోయాడు గురువులు.

"ఏం? ఆగిపోయావు..." అంది ఈశ్వరి.

"నేను అక్కడ సామాను పాతిపెట్టినట్లు పోలీసులకు తెలిసిందిగదా — కాబట్టి మన బొంబాయి ప్రయాణం సంగతికూడా తెలిసి వుండొచ్చు."

"ఎలా తెలుస్తుంది?"

"ఒక్కటే అవకాశం ... ఆ రంగారావుగాడు

నన్ననుసరించి వుండాలి'' అంటూండగానే ఆవేశంతో అతని పిడికిళ్ళు బిగుసుకున్నాయి.

"నువ్వు ఆవేశపడుతున్నావు...రంగారావు నిన్నను సరిస్తే అనుసరించాడులే కానీ ముందు కర్తవ్యం చూడు. మన ప్రయాణం మార్చేద్దాం'' అంది ఈశ్వరి.

గురువులు కౌంటర్లో ప్రయత్నించాడు. భువనేశ్వర్ వెళ్ళడానికి ఓ రెండు బెర్తులు ఖాళీ వున్నాయి. బండి రాత్రి పన్నెండు గంటల ప్రాంతంలో వుంది. గురువులు ఒక్క టికెట్ మాత్రమే తీసుకున్నాడు.

"సామాను జాగ్రత్త. ప్రయాణం నువ్వొక్కదానివే చేస్తావు. నాకీ ఊళ్ళో చిన్నపని వుంది. అది పూర్తి చేసుకుని రేపు బయల్దేరి వస్తాను. ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో ఇద్దరూ విడివిడిగా ప్రయాణం చేయడం శ్రేయస్కరం. నువ్వు ఊళ్ళో దిగి ఏదైనా లాడ్జిలో ప్రవేశించు. పేరు కృష్ణమూర్తి అని చెప్పు. నేనక్కడకు వచ్చి నిన్ను కనుక్కుంటాను...'' అన్నాడు గురువులు.

ఈశ్వరికి అంతా భయంగా వుంది—"నీకీ ఊళ్ళో వున్న పనేమిటి?'' అంది.

"ఆ విషయాలు నన్నడగొద్దు. చెప్పినట్లు చేయి...''

"అలాగే చేస్తాను కానీ నువ్వు భువనేశ్వర్ రాకపోతే ఏం చేయను?''

"గంగలో దూకు'' అన్నాడు గురువులు చిరాగ్గా.

"భువనేశ్వర్లో గంగానది వుండదనుకుంటాను'' అంది ఈశ్వరి.

"ప్లీజ్—వేళాకోళాలాడకు. నేను వెదుతున్నాను.'' అన్నాడు గురువులు.

"సరే—కానీ నా దొక చిన్న విన్నపం. నువ్వుమాత్రం రంగారావు జోలికి వెళ్ళకు...'' అంది ఈశ్వరి.

"ఆలా గేలే!'' అని ఆక్రోశించి కదిలాడు గురువులు.

ఆమె వద్దని అంటున్నప్పటికీ అతడి మనసు రంగారావు మీద పగతో కుతకుత వుడికిపోతున్నది. పోలీసులకు తన గురించిన సమాచారం అందజేశాడు. అలా చేసినందుకు తగిన రీతిని వాడిని శిక్షిస్తే తప్ప తన మనసు శాంతించదు.

గురువులుకు చాలా ఆవేశంగా వుంది. ఆ ఆవేశంలో వాడు పరిసరాలను సరిగ్గా గమనించడంలేదు. రోడ్డు దాటబోతూ ఓ కారుకింద పడ్డాడు.

కారు సడెన్ బ్రేకుతో ఆగింది. గురువులుకు తలమీద గాయం కావడంతో హాస్పిటల్ కు తరలించాల్సి వచ్చింది.

* * *

"మిస్టర్ గురువులూ!'' అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్ రఘునాథ్. "పాపం, నిన్ను దురదృష్టం వెంట తరిమింది. యాక్సిడెంట్ జరిగివుండకపోతే నిన్ను జన్మకు పట్టుకో గలిగి వుండేవాళ్ళంకాదు. నీకు అపారమయిన తెలివి తేటలూ, ఆత్మవిశ్వాసమూ ఉన్నాయి. కానీ దైవబలం లేదు. తప్పులు చేసేవాడిని దేవుడెన్నడూ క్షమించడు.''

గురువులు మౌనంగా ఊరుకున్నాడు.

నిజంగానే తను దేవుడిచేత వంచింపబడ్డాడు. కాదు కాదు...కోరి తనే ఆపదలో ఇరుక్కున్నాడు. ఈశ్వరి కిచ్చిన మాట తప్పడంవల్లనే ... ఆమె ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా రంగారావుపై పగతీర్చుకోడానికి బయల్దేరడం వల్లనే తనకీ దుర్గతి కలిగింది. ఆవేశం తనకు ఆక్సిడెంట్ కలిగించింది. హాస్పిటల్లో తన మారువేషం బయటపడింది. తను జైలు పాలయ్యాడు.

ఈశ్వరి భువనేశ్వర్ చేరుకొని వుంటుంది. తనకోసం ఎదురుచూస్తూంటుంది. తను జైలుపాలయిన విషయం

ఆమెకు తెలిసిందో, లేదో!

"మిస్టర్ గురువులూ! నీమీద చాలా అభియోగాలు న్నాయి. అన్నీ ఒప్పేసుకుంటే ఏ బాధాలేదు. కానీ."

"రఘునాథ్ గారూ!" అన్నాడు గురువులు—"నామీద ఏ అభియోగాలున్నయో లేవో తెలియదుగానీ యెలాంటి అభియోగాలున్నవో ఊహించుకో గలను. నావల్లచచ్చిన వాళ్ళు చాలావరకూ చాలామంది నావంటి వాళ్ళే! సమాజం చెప్పిన నీతులు పాటించలేదని మీరు నన్ను చంపాలనుకొంటున్నారు. ఏకారణం వల్లనయితేనేం నేనూ ఆ పనేచేశాను. నావల్ల చనిపోయినవాళ్ళు మీకు దొరికివుంటే—మీరూ వాళ్ళకు ఏ ఉరిశిక్షో విధించి వుందురు. దానిగురించి నేను చెప్పుకోవలసిందీ చెప్పుకో దలచిందీ లేదు.

ఎటొచ్చీ జీవితంమీద నాకింకా ఆశవుంది. అదిచావ లేదు. ఆ ఆశ నన్నీ జైలుగోడలు దాటించినా ఆశ్చర్య పోను. ప్రస్తుతానికి జీవితం నాకు శూన్యంగా తోస్తోంది. కొంతకాలంపాటు ఆనందంగా గడపడానికి ఒక్కటే మార్గం తోస్తోంది నాకు."

"ఏమిటది?" అన్నాడు రఘునాథ్.

"నన్ను పట్టుకున్నాక నా గురించిన వార్తలు ఏయే పేపర్లలో పడ్డాయో ఆ కటింగ్సు అన్నీ ఇప్పిస్తే—అవి చదువుకుని నా ప్రతాపానికి గర్వపడుతూ రోజులు గడిపే స్తాను..."

రఘునాథ్ గురువులు కోరికకు ఆశ్చర్యపడ్డాడు. అయితే అందులో ఏమీ మోసం లేదుగాదా అని అనుమానపడ్డాడు. కానీ న్యూస్ పేపరు కటింగ్సుతో గురువులు చేయగల మోసమేముంటుందో అతడికి స్ఫురించలేదు. అయినప్పటికీ

మానవత్వం గల మనిషిగా గురువులుకోరిక తీర్చాలని రఘునాథ్ అనుకున్నాడు.

ఇంగ్లీషు, తెలుగు పేపర్లలోని కటింగ్సు తెచ్చి అందులోని వివరాలు తనే చదివి వినిపించాడు. గురువులు అవి ఏయే పేపర్లో, ఏయేప్రాంతాలలో సర్క్యులేషన్‌లో వున్నాయో తెలుసుకున్నాడు.

ఇనస్పెక్టర్ చెప్పిందాన్నిబట్టి కొన్ని తెలుగు దినపత్రికలుకూడా భువనేశ్వర్ వెడతాయని అతను గ్రహించాడు. తన గురించిన వివరాలు ఫోటోలతోసహా ప్రముఖ వార్తపత్రికలలో ప్రచురించబడ్డాయి. ఈశ్వరి తప్పకుండా ఈ వివరాలన్నీ చదివి వుంటుంది. తన దీనస్థితి గురించి ఆమెకు తెలిసి వుంటుంది. తెలిసేక ఆమె ఏం చేయగలదు?

ఆమె తనకోసం ఏమి చేయగలదన్న దానికంటె, ఆమె ఇప్పుడేం చేస్తున్నదన్నది ముఖ్యంగా ఆలోచించాల్సిన విషయం. ఈశ్వరి దగ్గర డబ్బయితే వుందికానీ ఆమె ఒంటరి ఆడది.

రఘునాథ్ గురువుల్ని చాలా ప్రశ్నలడిగాడు. గురువులు తీసుకువెళ్ళిన డబ్బు ఏం చేశాడో చెప్పలేదు. గురువులు చాలాకాలం అజంతా లాడ్జిలో వున్నట్లూ అతడికో ప్రాణ స్నేహితుడున్నట్లూ పోలీసులకు అర్థమయింది కానీ ఆ స్నేహితుడి వివరాలు వారికి లభించలేదు.

ఈశ్వరి బావ గురువుల్ని గుర్తుపట్టాడు. అతడు ఒకపర్యాయం గురువులు తన ఇంటికి వచ్చి తనను గాయపర్చి తన మరదలి నెత్తుకుపోయాడని పోలీసులకు చెప్పాడు. గురువులతడి కథ విని, నవ్వుకున్నాడు.

"ఆమెనేం చేశావ్ — చంపేశావా?" అనడిగాడు రఘునాథ్.

"అవును..." అన్నాడు ముక్తసరిగా గురువులు.

ఒకరోజు రఘునాథ్, గురువులు దగ్గరకు వచ్చి—"నీ ప్రాణ స్నేహితుడు నీకు ఉత్తరం రాశాడు. చదువుకుంటావా?" అనడిగాడు.

గురువులు ఆత్రుతగా ఆ ఉత్తరం చూశాడు. అది ఒక కార్డు. గురువులు కేరాఫ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ రఘునాథ్-అన్న అడ్రసుతో ఉత్తరం వ్రాయబడింది.

"నా గురించి కంగారుపడకు. నేను క్షేమంగా వున్నాను. నీకూ మంచిరోజులు రాగలవని ఆశిస్తాను...నీ ప్రాణస్నేహితుడు."

ఆ ఉత్తరం రాసినది ఈశ్వరి అని ఊహించుకోగలిగాడు గురువులు. ఉత్తరం భువనేశ్వర్ నుండి పోస్టయింది. ఈశ్వరి ఇప్పుడు భువనేశ్వర్లో వుండివుండదు. అందుకే తెలివిగా భువనేశ్వర్ నించి పోస్టుచేసింది.

"ఈశ్వరీ-నిన్ను కలుసుకుని నీతో జీవితం గడపాలని నాకుంది. అది సాధ్యపడుతుందా ఈ జన్మకి!" అంటూ నిట్టూర్చాడు గురువులు.

* * *

తనను కలుసుకోవడానికి ఎవరో అపరిచిత వ్యక్తివచ్చేడని వినగానే గురువులు కంగారుపడ్డాడు. ఆమె పురుష వేషంలోని ఈశ్వరి అయుండాలని అతడికి అనిపించింది.

ఈశ్వరి ఇంత తెలివితక్కువగా ఎందుకు ప్రవర్తిస్తోంది? అసలామె ఉత్తరం వ్రాయడమే తెలివితక్కువ. అందువల్ల ఆమె కొంతకాలం భువనేశ్వర్లో వున్నట్లు వారు గ్రహించగలిగారు. ఆమె దస్తూరీని గుర్తించారు. ఇప్పుడామెనే గుర్తించగలుగుతారు.

అయితే గురువులూహించినట్లుగా ఆ వ్యక్తి ఈశ్వరి

కాదు. అతడినెప్పుడూ తను చూడలేదు. మనిషి బాగా పొడగరి. రంగు నలుపే అయినా ముఖం చాలా కళగా వుంది.

"నువ్వు నాకు తెలుసుగానీ—నేను నీకు తెలియదు" అన్నాడతను నవ్వుతూనే. ఆ నవ్వు సమ్మోహనంగా వుంది.

"ఎవరున్నువ్వు?"

ఆ మనిషి గురువులును సమీపించి—"నేను శ్రీకృష్ణ పరమాత్మను" అన్నాడు.

"అది నీ పేరా?" అన్నాడు గురువులు. ఇటువంటి పేరును అతను వినలేదు. విచిత్రమైన పేరు, విచిత్రమైన మనిషి-అని మనసులో అనుకున్నాడు గురువులు.

"ఎలా అనుకున్నా సరే-నాకేమీ నష్టంలేదు. నాకు నీతో చాలా పెద్దపని వుంది. ఆ పని నీవల్ల తప్ప ఎవ్వారి వల్లా కాదు..." అన్నాడు శ్రీ కృష్ణపరమాత్మ.

"నావల్ల ఏమవుతుంది? జైల్లో వున్నాను నిస్సహాయంగా" అన్నాడు గురువులు.

"సింహం ప్రతాపం బోనులో వున్నప్పుడు కాదనీ... బోనులో పడడం సింహానికి అవమానం కాదనీ నాకు తెలుసు" అన్నాడు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ.

"అంటే?"

"నిన్ను జైలునుంచి తప్పిస్తాను" అన్నాడతను స్వరం తగ్గించి.

"ఎలా?" అన్నాడు గురువులు. అతడిలో హఠాత్తుగా ఆశ తొంగి చూసింది.

"ఘటనాఘటన సమర్థుణ్ని. శ్రీకృష్ణపరమాత్మను. నిన్ను జైలునించి తప్పించలేనా?"

"ఎలా?" అన్నాడు గురువులు మళ్ళీ.

"నా చేతికున్న ఈ వాచీ చూడు. ఒక చిన్న మీట

నొక్కితే దీనినుండి ఒకరకం కిరణాలు ప్రసరిస్తాయి. అవి సోకిన రెండు గంటలకు మనిషిలో రియాక్షన్ ప్రారంభం అవుతుంది. ముందు రంగు నల్లగా మారిపోతుంది. పోలీసులు కంగారుపడి హాస్పిటల్ కు పంపిస్తారు. ఒకసారి ఇక్కణ్నుంచి బయటపడితే ఆ తర్వాత అన్నీ నేను చూసుకుంటాను..." అన్నాడు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ.

"నీమీద ఎవ్వరికీ అనుమానంరాదా?"

"ఎందుకొస్తుంది? పెద్ద మనుషులకు పెద్ద మనిషిని. దేవాది దేవుణ్ని. శ్రీకృష్ణ పరమాత్మను..." అన్నాడు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ.

"నువ్వు శ్రీకృష్ణపరమాత్మవైతే ఈ దొంగచాటు వ్యవహారాలెందుకు? నీ పనికి నామీద ఆధారపడడమెందుకు?" అన్నాడు గురువులు నిరసనగా.

"శ్రీకృష్ణపరమాత్మను కాబట్టే దొంగచాటు వ్యవహారాలు. తనకు తానై కృష్ణుడు ఏం చేశాడు? దుష్ట శిక్షణ కోసం అర్జునుడి నెన్నుకుని గీతాబోధనచేసి తన పన్లు చేయించుకున్నాడు. కొన్ని జన్మలక్రితం నువ్వు అర్జునుడివని ఈరోజే నాకు స్ఫురణకు వచ్చింది..."

"ఏమిటి నీ పని!"

"ఆ వివరాలు తర్వాత తెలుస్తాయి" అంటూ అతను తన వాచీలోని ఓ మీట నొక్కాడు. గురువులు శ్రీకృష్ణ పరమాత్మనే ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాడు. అతను మరో నిముషంలో వాచీలోనిమీటను మళ్ళీనొక్కి అక్కణ్ణించి తిన్నగా వెళ్ళి రఘునాథ్ ని కలుసుకొన్నాడు.

"చెప్పాడా?" అన్నాడు రఘునాథ్.

"చెప్పలేదు, మహా మొండిఘటంలా వున్నాడు—" అన్నాడు పరమాత్మ.

(సశేషం)*